

[Kai Moltke.]

behandling af det lovforslag, som foreligger her. Det er jo ikke, fordi dette lovforslag har blot nærmet sig de ønsker, som socialistisk folkeparti i sin tid fremsatte om en offentlig boligfond til sanering af realkrediten her i landet, men fordi vi her oven på den simpelt hen temmelig sure portion, som boligforliget har, her får noget af en nyttig overbygning, som i allerhøjeste grad har vor sympati.

Nu er det blevet udtalt her fra flere sider, at man ikke er interesseret i statslige eller offentlige fondsdannelser, og man har villet skabe en forestilling om, at noget sådant skulle være i alle tilfælde på grænsen af boligforliget. Jeg skal ikke give mig til at foretage nogen juridisk udlægning her, men bare påpege noget praktisk. Det er jo meget godt, at hr. Hastrup her kommer og siger, at man er imod sådanne offentlige fonds, og at hr. Hastrup samtidig minder om saneringen. Hvad er spørgsmålet om offentlige fonds i sit væsen? Det er et spørgsmål om, om man på længere sigt vil muliggøre en praktisk langtidsplanlægning, for et fond, det er et spørgsmål om over nogle år at binde midler til bestemte formål.

Hr. Hastrup har jo i særdeleshed udvist stor interesse for saneringsproblemerne. Hvis man vil have en illustration af, hvorfor fondsdannelser undertiden kan være nødvendige, kan man blot gøre opmærksom på, at på grundlag af saneringsloven af 1959 og de tilsvarende kapitler i lov om boligbyggeri kom man i den situation, at der over en årrække var midler til rådighed på ikke mindre end 200 mill. kr., men at kun de 31 mill. kr. på grund af kommunale vanskeligheder m. m. kunne bruges. Resten havde været til rådighed, men var ikke til stede, da saneringsproblemerne virkelig voksede til. Når boligministeren her foreslår, at der oprettes en fond til bestemte formål, er det netop for at sikre den planmæssige rytme for de begrænsede opgaver, der her er tale om.

Men jeg for mit vedkommende må også tilråde en vis rationalisering af tingene. Jeg finder det helt naturligt med de 10-12 millioner, der foreslås stillet til rådighed for kommunerne til udlån til beboerindskud, og jeg finder det — som det også er blevet sagt fra anden side her — ganske

overordentlig nyttigt i betragtning af den vanskelige kreditsituation, mange kommuner befinder sig i, at man fra statens side stiller penge til rådighed især til bygge-modning. Derfor tror jeg det er en rigtig prioritering, når man sætter byggeudviklingen på den fremskredne plads, som der her er tale om. Skal man overhovedet planmæssigt løse byggemodningens problemer, så skal der virkelig ganske bestemte beløb til, så kan det ikke år for år blot reguleres efter de penge, som bliver til overs, når en række andre ting er tilgodeset.

Endvidere kan jeg da selvfølgelig ikke lade være med at sige her, at 90 millioner eller 92 millioner eller 100 mill. kr. til en sådan fond jo er en ganske beskedent sum i forhold til de opgaver, som er opstillet her.

Hvad angår afsnittet om byfornyelsen og saneringen, så har vi jo en femkantet aftale om, at vi hurtigst muligt skal tage saneringsloven op til en grundig gennemgang og en eventuelt nødvendig revision på en række punkter. Derfor ser jeg punkt 3 i § 5, stk. 1, som et led i den revision af saneringslovgivningen, som vi står over for.

Jeg forstår godt, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Axel Ivan Pedersen, til en vis grad kombinerer de her omtalte jordindkøb med en gennemførelse — som jeg tror de fleste mennesker i dag erkender er blevet en nødvendighed — af nye og sunde jordlove. Måske må jeg bare tilføje et par advarende ord om, at så længe vi kun har et lille hundrede millioner kroner til rådighed, og så længe vi ikke har klarlagt en del af de problemer, som hedder frigørelsesafgift, nye jordlove og andet, tror jeg hverken vi skal lade kommuner eller andre offentlige myndigheder foræde sig på de 100 millioner, der her er stillet i udsigt, og koncentrere dem på jordindkøb, som måske i løbet af et års tid kan foretages betydeligt billigere. Her vil jeg altså anbefale en vis tilbageholdenhed og foreslår kun at koncentrere fondens midler om jordindkøb dér, hvor der virkelig er tale om gunstige muligheder eller om højst nødvendige transaktioner. Jeg tror, der er mulighed for, at vi i fremtiden vil kunne fremskaffe jord til billigere priser end nu, og at man derfor bør koncentrere sig om de opgaver, som er nævnt her.

Der er gjort indvendinger imod, at man